

Lov; jeg seer helst, at der i en Lov kun er det Nødvendige. Jeg bliver altid mistænkelig, naar der er Spørgsmaal om at tiltræde eller foreslaae Noget, som er Uskedeligt; thi, medens man ikke i Dieblifket kan forudsee Følgerne af dette Uskedelige, som man gaar ind paa, saa lærer Erfaringen, at de Følger, som man saaledes ikke har forudset, men som senere vise sig, sjældent ere gavnlige. I Almindelighed vilde de vise sig at være skadelige. Det vil desuden ogsaa i Tvivlstilfælde erkendes, at det er meget lettere at indhente Noget, som er forsømt, end at gjøre Noget om igen, som er urigtigt. Altsaa, alene af den Grund, at denne Paragraph er uskadelig, men ikke absolut bestemt gavnlig, allerede af den Grund vil det forekomme mig meget tilraadeligt, at man ikke gif ind paa den. Den sidste Betragtning, der blev anført for den foreslaaede Bestemmelse, var den, at den skulde holde Spørgsmaalet aabent for Fremtiden. Dette tilstaaer jeg nu, at jeg virkelig ikke kan indsee. For mig stiller Paragraphen sig forsaavidt uskadelig, det vil sige, af saa liden Betydning, at jeg slet ikke kan indsee, at der ved den enten kan reserves Noget eller kan holdes Noget aabent. Der var en meget stor Betydning i den Overskudsparagraph, som tilforn har været omdebatteret; thi den gif bestemt ud paa at tillægge og tilfikkre Kongeriget Danmark Resultatet af Forskjellen mellem Indtægter og Udgifter for det indværende Finantsaar. Det var et aldeles bestemt Resultat, det var forsaavidt lofft, og jeg kan meget let forstaae, at man kunde have den Anskuelse, skjøndt jeg ikke kunde bilige den og maatte finde, at det ikke harmonerede med den hele precære Stilling, som Finantslovens Behandling nu indtager; men, hvorledes man her vil, ved simpeltvæk at sige, at Overskuddet beregnes til denne Forskjel mellem Indtægter og Udgifter, uden i mindste Maade at sige, hvorhen dette Overskud skulde gaae, hvad der skulde gøres med dette eller det muligt større Overskud, der maatte udfomme, hvorledes man der ved kan fikkre Noget, eller holde Noget aabent, det formaaer jeg ikke at indsee, men netop deri, at jeg ikke formaaer det, ligger et yderligere Argument for mig i at

fraraade Forslagets Antagelse, da jeg, som sagt, er meget bange, ikke alene for det, som forekommer mig uskadeligt, men ogsaa for det, som jeg ikke kan forstaae. Det, som den ærede Rigsdagsmand anførte om, hvad der var påseret i andre Lande, støtter sig heller ikke til Sagnet af en saadan Paragraph, hvorved man tilsidt slaaer en Streg og trækker Udgifterne fra Indtægterne og siger: den overskydende Indtægt, den bliver saa og saa Meget; men det støtter sig efter min Formening til den Samme Lacune, som vi ogsaa have i vore Finantslove, den nemlig, at vi aldrig have begyndt med paa vor Indtægtside at postere Overskuddet fra det foregaaende Aar. Det vil idetmindste være i Flere af de ærede Herrers Grindring, at jeg, i det første Finantsforslag, udtrykkeligt havde posteret det ved Finantsaarets Begyndelse værende Overskud fra det foregaaende Aar som den første Indtægtskilde. Jeg ansaae det for at være ligesom rigtigt, og jeg anseer det endnu for at have været det Rigtige, for det Første, fordi det er det factiff Sande. Man begynder nemlig her tillands Finantsaaret uden al Indtægt fra det foregaaende Aar. Naar der altsaa er Spørgsmaal om, den 1ste April at anvise Indtægter, saa anvises de virkelig ikke af Indtægter, som hidrøre fra samme Finantsaar, men de anvises ligesom af det Overskud, som er fra eet eller de foregaaende Aar. Altsaa, en saadan Postering var for det Første ligesom factiff sand, men dernæst var det ogsaa consequent. Man posterer nemlig ikke i vore Finantslove alene Resultatet af det, hvortil Finantslovens Bestemmelser alene behøves, nemlig Indtægterne af Skatter og Afgifter; men man posterer ogsaa mange andre Ting deri, og naar man tager Grundloven for sig, saa vil det findes, at det, hvortil Finantsloven behøver at give Samtykke, det er til enhverformhelt Udgift, men den behøver derimod slet ikke at give nogen Hjælp til andre Indtægters Opkrævning end den, som hidrører fra Skatterne, idet det hedder: „at ingen Skat maa opkræves, inden Finantsloven er givet“, men der er ingen Bestemmelse for, at ingen andre Indtægter end de, som staae i Finantsloven, maae modtages. Vel skal det almindelige Finantsforslag omfatte